

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 907/2025
08.05.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиоца АА из села ..., град ..., чији је пуномоћник Бора Ристић, адвокат из ..., против туженог ЈП „Путеви Србије“ Београд, кога у поступку по ревизији заступа пуномоћник Бранислав Поповац, адвокат из ..., ради утврђења и стицања без основа, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 3207/24 од 15.10.2024. године, у седници одржаној 08.05.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 3207/24 од 15.10.2024. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 3207/24 од 15.10.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П 1985/17 од 09.04.2024. године, која је исправљена решењем истог суда П 1985/17 од 19.08.2024. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор туженог о ненадлежности суда за поступање у овој правној ствари. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и утврђено да је ништав и не производи правно дејство споразум о накнади за експроприсано земљиште број 465-1165/2011-07 од 21.10.2011. године, јер је супротан принудним прописима и јавном поретку. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име разлике између исплаћене накнаде за пољопривредно земљиште до припадајуће накнаде за преузето градско грађевинско земљиште, а по споразуму о накнади за експроприсано земљиште број 465-1165/2011-07 од 21.10.2011. године и то катастарске парцеле број ..., по култури њива друге класе у површини од 2.854 м², уписане у лист непокретности број ... КО ..., исплати износ од 1.170.140,00 динара са законском затезном каматом од 09.04.2024. године до исплате, док је одбијен као неоснован тужбени захтев за исплату законске затезне камате за период од 21.10.2011. године до 08.04.2024. године. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 661.586,00 динара, са законском затезном на износ од 530.286,00 динара почев од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 3207/24 од 15.10.2024. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена исправљена првостепена пресуда у ставу првом, ставу другом, усвајајућем делу става трећег и у ставу четвртном изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Ценећи испуњеност услова за одлучивање о посебној ревизији туженог, Врховни суд је нашао да не постоје разлози предвиђени одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23) да би се о ревизији одлучивало као о изузетно дозвољеној.

Побијаном правноснажном пресудом утврђено је да је ништав споразум о новчаној накнади за експроприсано пољопривредно земљиште који је тужилац закључио са туженим и обавезан је тужени да тужиоцу исплати разлику између исплаћене накнаде за пољопривредно земљиште до висине припадајуће накнаде утврђене према тржишној цени за преузето градско грађевинско земљиште (на основу налаза и мишљења судског вештака грађевинске струке). Ово због тога што је предметно земљиште, иако се у време експропријације и закључења споразума о висини накнаде у катастру непокретности водило као пољопривредно земљиште, већ имало статус градског грађевинског земљишта у 4. зони, према важећем Генералном урбанистичком плану града Враћа (који је усвојен 24.12.2009. године и објављен у „Службеном гласнику града Враћа“ бр. 7/2010), а експроприсано је ради изградње деонице аутопута Е-75 Београд-Ниш-граница са Републиком Македонијом.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку и начин пресуђења, Врховни суд је оценио да је побијана пресуда у складу са праксом суда и правним ставовима израженим како у одлукама Врховног суда, тако и у одлукама Уставног суда Уж 9026/14 и Уж 6745/15 донетим по уставној жалби у предметима у којима је одлучивано о истоветним тужбеним захтевима, са истим правним основом и битно сличним чињеничним стањем, у ситуацији када је планским документом (у конкретном случају то је Генерални урбанистички план Града Враћа) извршена промена намене из пољопривредног у грађевинско земљиште, а ова промена није евидентирана у катастру непокретности (чланови 83. став 2. и 88. Закона о планирању и изградњи).

Због тога нема услова за одлучивање о ревизији као о изузетно дозвољеној на основу члана 404. ЗПП јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, нити потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

У складу са наведеним, Врховни суд је применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 403. став 3. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 4.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради утврђења ништавости споразума и исплате поднета је 09.08.2017. године, а преиначена је поднеском тужиоца од 12.10.2023. године. Вредност предмета спора је 1.170.140,00 динара, који износ је испод новчаног цензуса за дозвољеност ревизије из члана 403. став 3. ЗПП на дан преиначења тужбе.

Из наведених разлога, Врховни суд је применом члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Мирјана Андријашевић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић